

frem, have jo nu sat Frugt i Nedsættelsen af denne Kommission, og hvilke Resultater Kommissionen end kan tænkes at komme til, er en Ting sikkert, nemlig, at naar der en Gang fra Kommissionens Side bliver stillet Forslag tilsigtende at føre denne almindelige Folkeforsikring ud i Livet, vil det kræve Penge, det vil kræve Penge selvfølgelig Aar efter Aar i Tilskud, men det vil ogsaa kræve Penge en Gang for alle til at starte Sagen, og der vil udkræves aarlige Administrationsudgifter.

Naar nu dette er Tilfældet, og Staten selv har nedsat denne Kommission — den ærede Minister har jo, saa vidt jeg ved, været den ledende her, eller maaske det er den ærede Indenrigsminister —, saa forekommer det mig at være betænkeligt netop paa dette Tidspunkt, hvor Statsanstalten for Livsforsikring har opsparet 11 Mill. Kr., at inddrage dem til Formaal, som aldeles ikke vedrøre Livsforsikring. Naar disse Penge ere fremkomne derved, at Forholdene have været gunstige saa vel med Hensyn til Dødelighed som med Hensyn til den finansielle Tilstand, er det naturligt, at disse Penge, selv om man finder, at de ikke netop bør komme Interessenterne fuldt ud til gode, dog komme Livsforsikringsagen til gode, som der her er Tale om, saa meget mere som Pengene meget let kunde være komne til Anvendelse, hvis Statsanstalten havde været indrettet saaledes, at det havde været muligt at tage netop denne store Del af Befolkningen med op til Livsforsikring. Medens jeg fuldt ud anerkender Statens Ret ifølge Lovene, opstaar der dog den Følelse, som jeg antager ogsaa den ærede Minister har haft, at det maaske ikke er ganske rigtigt at bruge disse Penge til Formaal, der ligge Opsparing til Livsforsikringsøjemed saa uhyre fjernt som det, der er Tale om her ved Oprettelsen af denne store Laanekasse. Jeg vil derfor tillade mig at henstille, da disse Penges Overgang til Statskassen i Øjeblikket ikke er nogen bydende Nødvendighed, at man opsetter at fjerne disse 11 Mill. Kr. fra Statsanstalten for Livsforsikring, indtil vi en Gang komme til at se en Betænkning fra den nedsatte Kommission og de Forslag, som af denne ville blive fremsatte. Jeg tror, at hvis man ikke gør dette, vil man, naar man om 2—3 Aar kommer til positive Forslag paa dette Omraade, fortryde det og vil anse det for at have været unaturligt, at man har taget disse Penge til disse fremmede Formaal fra Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg tillader mig at henstille, at det ærede

Udvalg har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds Ordet.

Birck: Den højtærede Minister mente, at Anbringelsen af Penge i Jordlodder ikke just var særlig egnet for Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg vil dog dertil sige, at det i hvert Fald er en bedre Anvendelse end helt at give Pengene fra sig, og jeg tror, som sagt, at Anstalten stod sig bedre, ogsaa i Folks Omdømme, ved selv at laane Pengene ud til sikre, men mindre rentebærende Foretagender end at give dem helt bort. Endelig harcellerede den højtærede Minister noget over min Reservation. Jeg tror dog, at den højtærede Minister ikke ser fuldstændig rigtigt herpaa. Den højtærede Minister maa først og fremmest huske, at Overformynderriet har en Reserfefond, over for hvilken man eventuelt kunde tænke sig, at Staten ogsaa kunde paaberaabe sig en eller anden Ret, og der vil være adskillige Tvivlstilfælde. Vi have selv en Gang her i Tinget, jeg tror for mange Aar siden, da Vallø og Vemmetofte vare til Behandling her, forsøgt paa ogsaa at faa de Fonds, for hvilke Staten er Værge, trukne ind i Statskassen. For saa vidt finder jeg, den højtærede Ministers Harcellering over min Reservation ikke var fuldt ud paa sin Plads.

Finansministeren (Hage): Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) fraraadede at foretage den Disposition, her foreslaas, ud fra det Synspunkt, at det vilde være rettere at lade Pengene foreløbig blive hos Statsanstalten for paa et senere Tidspunkt muligvis at anvende dem i ny Livsforsikringsøjemed. Jeg kan dertil kun sige, at det er en Selvfølge, at vi ikke kunne bruge Pengene til Ting. Jeg for mit Vedkommende finder det rigtigt under de nuværende Forhold, at Pengene inddrages i Statskassen for at anvendes til de Øjemed, som jeg samtidig har fremsat Forslag om. Kommer det Tidspunkt, da det bliver nødvendigt at yde Tilskud til en Folkeforsikring i videre Omfang, ja, saa maa vi til den Tid drage Omsorg for at skaffe de Midler, som dertil ere nødvendige. Men der ligger i den historiske Sammenhæng ingen som helst Opfordring til at bruge netop de Penge, her er Tale om,